

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,  
sprawy **A. F.**  
skazanego z art. 286 § 1 kk i innych  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...)  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.  
z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...)

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. II K (...), uznał oskarżonego A. F. za winnego tego, że w okresie od 28 października 2015 r. do 3 listopada 2015 r. w M., T. i C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wprowadzenie T. D. w błąd co do zamiaru przekazania mu pieniędzy pochodzących ze zbycia należących do niego nieruchomości w postaci mieszkania znajdującego się w M. przy ul. K. oraz garażu znajdującego się w M. przy ul. G., a także wyzyskując jego podatność na wpływ innych osób oraz niezdolność do należytego pojmowania przedsięwziętego

działania, doprowadził T. D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci wymienionych nieruchomości o łącznej wartości 170 000 zł w ten sposób, że nakłonił pokrzywdzonego do udzielenia M. U. pełnomocnictwa do sprzedaży swojego mieszkania, a następnie doprowadził do zbycia wskazanych nieruchomości A. M. , a uzyskanych z transakcji pieniędzy nie przekazał pokrzywdzonemu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go oraz wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzucił wyrokowi:

1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy oskarżony A.F. spełnił warunki określone w ww. przepisie obligatoryjnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem będąc sprawcą współdziałającym z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia;
2. na podstawie art. 438 pkt 2 obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 6 k.p.k., art. 374 § 1 k.p.k., art. 390 § 1 k.p.k., poprzez przeprowadzenie rozprawy w dniu 15 września 2017 r. pod nieobecność oskarżonego A. F., w sytuacji, gdy w dniu 12 września 2017 r. oskarżony A. F. przedłożył zaświadczenie lekarskie od lekarza sądowego o niezdolności do udziału oskarżonego w rozprawie w dniu 15 września 2017 r. oraz wniosek o odroczenie rozprawy;
3. na podstawie art. 438 pkt 2 obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego przez obrońcę A. F. na rozprawie w dniu 16 lipca 2018 r. o zwrócenie się do Prokuratury Krajowej i ustalenie, czy oskarżony A. F. w sprawie o sygn. akt PK IX WZ Ds. (...) składał wyjaśnienia w charakterze podejrzanego na temat przestępstwa stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania oraz innych przestępstw,

w sytuacji, gdy przedmiotowy wniosek dowodowy nie zmierzał w sposób oczywisty do wydłużenia postępowania oraz miał na celu wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, a to postawy oskarżonego A. F., a zwłaszcza jego współpracy z organami ścigania w zakresie postępowań dotyczących innych przestępstw;

4. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż wobec oskarżonego A. F. nie zachodzą przesłanki zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidziane w art. 60 § 4 k.k., w sytuacji, gdy oskarżony, będąc przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w Wydziale do Zwalczania Zorganizowanej Przesłupczosci Kryminalnej Zarządu w K. CBŚP w sprawie o sygn. (...), niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, innych przestępstw, w tym zagrożonych karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności.

Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a nadto o zwrócenie się do Prokuratury Krajowej o informację, czy oskarżony A. F. w sprawie o sygn. akt PK IX WZ Ds. (...) składał wyjaśnienia w charakterze podejrzanego na temat przestępstwa stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania oraz innych przestępstw, tj. czy podjął współpracę w ramach tzw. porozumień procesowych.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. XXIII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej A. F. w ten sposób, że przyjął, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach art. 12 § 1 k.k., w pozostałym zakresie utrzymując orzeczenie Sądu I instancji w mocy.

Obrońca skazanego w kasacji zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez zaakceptowanie w kontroli odwoławczej oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o zwrócenie się do Prokuratury Krajowej o informację, czy oskarżony składał wyjaśnienia dotyczące niniejszego postępowania oraz innych przestępstw oraz celem odebrania oświadczenia Prokuratury Krajowej w K. o zastosowaniu wobec A. F. nadzwyczajnego złagodzenia z

art. 60 § 4 k.k., pomimo istnienia prawdopodobieństwa, iż oskarżony składał tego rodzaju wyjaśnienia i zawarł z Prokuraturą Krajową porozumienie procesowe mające mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

2. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. z zw. z art. 60 § 3 k.k., poprzez dokonanie oceny wyjaśnień A. F. z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, uznanie ich za niepełne, nieszczerze, niespełniające kryteriów określonych w art. 60 § 3 k.k., pomimo iż wyjaśnienia te są jedynie w niewielkiej części niepełne i spełniają kryteria ujawnienia wobec organu procesowego okoliczności popełnienia czynu, o których mowa w tym przepisie.

Na podstawie powyższych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji oraz zwolnienie oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji.

W pisemnej odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co determinowało jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Skarżący cały wywód kasacji skoncentrował na kontestowaniu odmowy skazania A. F. z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary, będącej konsekwencją treści złożonych przez skazanego wyjaśnień. Zarzuty w tej materii obrońca sformułował już apelacji, podnosząc obrazę art. 60 § 3 k.k., art. 170 § 1 pkt 5 i art. 366 § 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezastosowanie art. 60 § 4 k.k. Zarzuty kasacyjne, mimo nieco innej ich redakcji, w istocie sprowadzają się do tej samej materii, która była przedmiotem rozpoznanej apelacji. Autor kasacji, powtarzając argumentację środka odwoławczego, nie wykazał, by orzeczenie Sądu II instancji dotknięte zostało uchybieniami, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k., co wskazywało na oczywistą bezzasadność kasacji.

Ocena treści wyjaśnień składanych przez skazanego w niniejszym postępowaniu oraz postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Krajową w K. (PK IX WZ Ds. (...)) została dokonana z należytą wnikliwością, a sformułowane w tym zakresie wnioski, w świetle zaprezentowanej, obszernej argumentacji, nie

budzą zastrzeżeń i przekonują, że twierdzenia zawarte w kasacji są wyrażeniem jedynie polemicznego poglądu. Sąd II instancji dokonał szczegółowej weryfikacji relacji przedstawionych przez A. F. w aspekcie art. 60 § 3 k.k., konstatując, że wyjaśnienia te nie spełniają kryteriów do zastosowania tego przepisu. Wystarczającym było już między innymi choćby to, że skazany nie ujawnił wszystkich osób biorących udział w procederze oszustwa popełnionego na szkodę T. D. . Ta okoliczność w powiązaniu z szeregiem innych, dostrzeżonych przez Sąd II instancji nieścisłości w wyjaśnieniach skazanego (s. 10 - 16 uzasadnienia), dowodziła braku podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej wobec niego kary. Sam obrońca także nie zaprzecza pewnym mankamentom tego dowodu, twierdząc, że wyjaśnienia A. F. są wprawdzie niepełne, lecz „jedynie w niewielkiej części”. Słusznie wskazał Sąd *ad quem*, odwołując się do stosownego orzecznictwa, że wyjaśnienia oskarżonego, by mogły stanowić podstawę do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 60 § 3 k.k., muszą być szczere i pełne, stwarzając jednoznaczne przekonanie o zerwaniu lojalności pomiędzy sprawcami określonego przestępstwa, muszą przedstawiać istotne okoliczności zdarzenia bez ukrywania lub pomniejszania roli własnej lub innego sprawcy (s.11 uzasadnienia). Analiza wyjaśnień skazanego, z powodów wymienionych przez Sąd *ad quem*, podstaw do wyprowadzenia takich wniosków nie dała, co stanowiło uzasadnienie dla odmowy zastosowania tego przepisu w stosunku do A. F.. Kasacja nie wykazała w tej materii naruszenia, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., jako że stanowiła wyraz jedynie polemicznego poglądu w stosunku do poczynionych ustaleń. Na koniec stwierdzić należy, co najważniejsze, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych co do powodów niezastosowania art. 60 § 3 k.k., wskutek uznania również przez Sąd odwoławczy, iż oskarżony nie spełnił określonych w tym przepisie wymogów. A przecież zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może być podstawą kasacji.

Równie trafnie oceniony został materiał dowodowy w aspekcie podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej w art. 60 § 4 k.p.k. Jak wynika z treści powyższego przepisu, warunkiem *sine qua non* dopuszczalności czynienia merytorycznych rozważań w tej materii jest stosowny wniosek prokuratora, którego

w niniejszej sprawie nie było. Biorący udział w postępowaniu prokurator na żadnym etapie takiego wniosku nie złożył. Taki wniosek również nie został sformułowany przez prokuratora prowadzącego postępowanie w Prokuraturze Krajowej (PK IX WZ Ds. (...)). Możliwość złożenia takiego wniosku w innej sprawie, nie miała znaczenia dla niniejszego postępowania. Jako strona procesu, prokurator cały czas aktywnie w nim uczestniczył; przed Sądem I instancji wnosił o skazanie oskarżonego i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny; na etapie postępowania odwoławczego zapoznał się z dokumentacją, dołączoną z Prokuratury Krajowej. Nie było zatem podstaw do czynienia dalszych dociekań, czy jak ujął to obrońca w kasacji, „wymuszania” od prokuratora stanowiska w kwestii ewentualnego złożenia wniosku w trybie art. 60 § 4 k.k. Zatem sformułowany w tym zakresie zarzut również ocenić należało za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Kierując się powyższymi względami, nie stwierdzając żadnej z podstaw określonych w art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.